

разумни сжщества. Това прѣдставлява вжтрѣшна връзка на живота.

Христосъ казва: „Жена кога ражда, на скръбъ е“. Той подразбира разумния, Първичния законъ, при който човѣкъ може самъ да се роди. Скръбъта произтича отъ условията, които ни се налагатъ. За да роди човѣкъ нѣщо, непрѣменно трѣбва да мине прѣзъ ограничителнитѣ условия на живота. При всѣки даденъ случай скръбъта не се отнася до зародиша, но до самия законъ. Майката скърби, понеже се опасява, че не ще може да роди дѣтето, както трѣбва, и съ това ще напакости на себе си и на Първичния законъ. Понѣкога у човѣка се заражда вжтрѣшно съмнѣние, да не изгуби душата си. Това не е обикновеното съмнѣние, но разговоръ между Първичната Причина и душата на човѣка, както майката се разговаря съ дѣтето, което е въ утробата ѝ. Тя му казва: „Докато си въ мене, ти ще кротувашъ, нѣма да дигашъ шумъ, защото условията, при които живѣешъ, сж опасни. Дигашъ ли шумъ, ще напакотишъ и на себе си, и на мене. Прѣзъ брѣмения си периодъ майката трѣбва да се стреми да не събуди прѣждеврѣменно съзнанието на дѣтето. Цѣли деветъ мѣсеца то спи дълбокъ сънъ и се събужда, само слѣдъ като се образува първата нишка на дихателната система. И затова, когато дѣтето излѣзе отъ утробата на майка си, чува се първата вдишка. Чрѣзъ тази вдишка става съединение на дѣтския животъ съ великия животъ. Отъ този моментъ то става свободно, а майката се радва, защото започватъ вече отношения между нея и дѣтето. Майката скърби, докато дѣтето е въ нея, докато нѣма отношения съ него, но щомъ се зародятъ отношения и нейниятъ животъ се съедини съ живота на дѣтето, тя се радва.

Слѣдователно, всѣки човѣкъ скърби за своитѣ идеи, докато сж у него; щомъ излѣзатъ отъ него, той се радва. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ живота. Търговецътъ скърби, докато паритѣ